

ός είσαι ούς;... Γιατί με κωττάς έτσι;...

Γεμάτος αγονία και στενοχώρια, πήγα κοντά στη Μίνα και κάθησα.

—Τι συμβαίνει; ρώτησα, σιγά.

—Η Λευκή παραμιλάει. Κι' αυτό δεν είναι βέβαια τίποτε. Τα λόγια που λέει, είναι αλλόκοτα... Έχουν σημασία. Άκουσε... άκουσε...

—Γιατί μ' ακολουθείς παντού; τραβήσε πάλι τώρα μέσα στον ύπνο της η Λευκή. Ποιός είσαι;... Γιατί παρουσιάζεσαι έτσι ξαφνικά μπροστά μου!... Σε φοβάμαι!... Χαμήλωσε τα μάτια σου...

—Έγινε λίγων στιγμών σωτήρ.

—Η Μίνα μου είχε πάρει το χέρι και το έβαλε μέσα στα δικά της.

—Τι λές, Ίωνάθαν; μου φημίσε. Γιατί μιλάει στον ύπνο της; Με ποιόν μιλάει;... Φαίνεται πως 'Εκείνος που βλέπει στ' όνειρό της δεν της είχε έντελως άγνωστος. Αυτό τοίλάχιστον δείχνουν τα λόγια της...

—Άγριο θα τη ρωτήσουμε και θα μάθουμε, απάντησα.

Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής.

—Η Μίνα με ρώτησε για το θόρυβο που ακούστηκε άπ' έξω. Της είπα πως ήταν κάποιον κουκουβάγια που βολύστησε άπ' τις φλόγες κι' έπεσε πάνω στη σπηλιά μας.

—Η Λευκή δεν παρουσιάζει πια. Άποφασίσαμε ώστόσο να την ρωτήση η Μίνα το πρωί και να προσπαθήση να μάθη τί την βασανίζει. Ποιόν βλέπει στ' όνειρό της; Και γιατί δεν μάς είχε ως τώρα τίποτε σχετικά;

Στις τρεις μετά τα μεσάνυχτα ακούσαμε άπ' έξω τ' άλλα να χιμνιάζουν και να ποδοκτυπών τή γή τρομαγμένα. Σκούζανε πάν άνθρωποι, τα δυσστηχεμένα ζώα... Μά γιατί!...

—Άρταξα το άλλο μου και βγήκα έξω. Πριν προφτάσω όμως να πλησιάσω τ' άλλα και να τα ησυχάσω, τ' ένα άπ' αυτά έκοψε την τροχιά και χάθηκε καλυπτόμενος μέσα στο σκοτάδι.

—Τί είχε συμβεί; Τι τα είχε τρομάξει; Δεν μπόρεσα να καταλάβω, δεν διέκρινα τίποτε το βιωπτο.

Χάριτερα το άλλο ποίγε μείνει στη θέση του, κι' είδε ότι το δάστυχο ζώο έτρεμε όλοσώμο. Κάτι το τρομερό θα είχαν άντικρασει ύσφαλώς τα φτωχα ζώα. Μά τί;... Τί;...

—Εκάλισα το άλλο άλλο, μω δεν το είδα να γινώξη πίσω, δεν άκούγονταν πονθενά. Γύρω ούραλιζαν οι λύκοι. Άν άπομαζώνθησε πολύ άπ' τη σπηλιά μας, άσφαλώς θα το κατεσκόπιζαν τα πενήλια άγρίμα...

—Έρριξα νέα ξόλια στη φωτιά για να δυναμώση και μπήκα στη σπηλιά. Η Μίνα ήταν γοργασπιμένη κάτω και προσεχότανε. Πλησίασα σιγά—σιγά πάλι της κι' έβλεπα το ίδιο:

—Παντοδύναμη Θεέ!... Κύριε, μη μάς άφήνης στα χέρια των κακών πνευμάτων της Κολάσεως!...

(Άπ' τ'ο 'Ημερολόγιο της Μίνας 'Αρκε)

Το πρωί.—'Η θέσις μας είναι κρίσιμη, άπελπιστική πια. 'Εισίναμε μ' ένα άλλο, κι' αυτό μόνο τον δεν μπορεί να σώη τ' άμάξι στις κακοστασιές αυτές, για να γινώσουμε πίσω. Τι θα γίνουμε;...

—'Ο Ίωνάθαν καβάλλισε μόλις έπιμέροσε το άλλο κι' έμαξε γύρω στο δάσος για να βοηθ το χιμένο ζώο. Μά δεν τ'ο βοήθη πονθενά. Λίγο έλλειπε μιλίτα να γιάση τη ζωή του, καθώς περνούσε ένα χαντάκι. Το άλλο άφηρήσε ξαφνικά και τον έρριξε κάτω. Τον βρήκα ξεπλομένο στα χορτάρια άναίσθητο.

—Ίωνάθαν... Άγαπημένο μου, τί έχεις; τού φώναξα μ' αγονία, πλησιάζοντας. Τι σου συνέβη;...

—Ετυχήσ' δεν είχε χτυπήσει πονθενά και μπόρεσα να τον φέρο σε λίγο στις αισθήσεις του.

Το άλλο είχε σταθεί πλάι του κι' έτσι δεν χάσαμε και το δεύτερο αυτό ζώο. Σε λίγο γινώσαμε στη σπηλιά μας, καθήσαμε παρθέμα άπ' τα κορίτσια και μιλήσαμε για την τραγική θέση, στην όποία βρισκόμαστε.

—'Ο Ίωνάθαν πρότεινε να προσωρήσουμε στην 'Επανία της Κατάρας, έφ' όσον δεν μάς χώριζε άπ' αυτή παρά δρόμος τεσσάρων—πέντε ώρων και να προσπαθήσουμε να στείλουμε στον Ιδιοκτητή της άγορπαύκωσος το τηλεγράφημα για τον καθηγητή Βάν 'Ελογγ. Με ποιόν θα στείλιουμε το τηλεγράφημα μω αυτό; Δεν τ'ο ξέρουμε. 'Ο Θεός άς μάς βοηθήσει...

—'Επ'ηρα επίσης πούό δλίγον την Λευκή Ιδιαιτέρως και τη ρώτησα για τα όνειρά της.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πώς δεν εδέθη επιχορήγησις στους 'Ελληνας πρίγκηπας. Ένας θωρακίσις συλλέξιμος τού Δηληγιάννη. Τι στοιχίζει μιά λεμονιά. 'Ο κ. Πωπ έξεγειρεται. Πότε είναι άκριβή τά λεμονία. 'Ο Άλημονήσις Παπαϊωάννου κι' η κορίτσα. 'Ο Βασιλεύς Γεώργιες και τ'άλλο κούτσουρα, κτλ. κτλ.

Κάποτε ο μαζωρίτης Βασιλεύς Γεώργιος ο Α' υπέβαλε στον τότε πρωθυπουργό Θεόδ. Δηληγιάννη, διά του ύπουργού των Έξωτερικών κ. Σκουζέ, την έπιθυμία να όρθη η Κυβέρνησις δια νόμου την άπονομή επιχορήγησις για καπ' έναν από τούς βασιλικούς πρίγκηπας υιούσ του κι' έγγόνουσ του.

'Ο κ. Σκουζέσ ειδοήθηκε τον Δηληγιάννη για τη βασιλική αυτή έπιθυμία κι' ο Δηληγιάννης ανέθεσε στον ίδιο ύπουργό να ρωτήση τον Βασιλέα επί επιχορήγησις έπαυαν ο πρίγκηπας της Δανίας, για να κανονιση αναλόγως και την επιχορήγησις των πριγκιπών της Ελλάδος.

'Ο κ. Σκουζέσ ρώτησε τον Βασιλέα.

—Μά στη Δανία δεν παίρνουν επιχορηγήσεις οι πρίγκηπας, απάντησε ο Γεώργιος.

'Ο ύπουργός μετέδωσε τη βασιλική απάντησα στο Δηληγιάννη.

—'Α! δεν παίρνουν οι πρίγκηπας της Δανμαρκίας επιχορήγησι! φώναξε ο Δηληγιάννης.

Και, γυρίζοντας προς τον κ. Σκουζέ, πρόσθεσε:

—Τότε να πής, σε παρακαλώ, στο Βασιλέα, πως άφοδ δεν παίρνουν επιχορήγησι οί πρίγκηπας στη Δανμαρκία, που είναι ένα κράτις λούμπο και σε οικονομική θεση άσχημώτα κατέστη άπ' την Ελλάδα, πως θα πάρουν από μάς που είμαστε το φτωχότερο κράτις της Εύρώπης, οι Έλληνες πρίγκηπας;...

Κι' έπει δεν έγινε πια κουβέντα για επιχορηγήσεις των πριγκιπών.

Τις περιμένει Άποκομήσις, ο κ. Γεώργ. Πόπ πήγε τα παιδιά του σ' έναν παιδικό χορό κι' έπειδι διαφύσαν, είτε να τούς φέρον μια λεμονιάδα.

—'Οταν ζήτησε κατόπιν να πληρώση τη λεμονιάδα, τού δώσανε ένα λογαριασμό 52... δραχμών!

'Ο κ. Πόπ έγινε έξω φρενών:

—Βρή άδερφέ, 52 δραχμής για μιά λεμονιάδα! φώναξε. Νά ήταν τοιούτάσιτον έλιολές, θα ύπησε μια δικαιολογία...

—Ποιά; τον ρώτησε περιέργος ο μουφτεζίς.

—Θύλλετες; Έκλογές έχουμε, ακριβήναν τα λεμονία, γιατί χρησιμοποιήσαν για τούς... ύποπτηριούσ βουλευτάς!... Άλλά τώρα, στα καλά καθούμενα;...

'Ο πρόόλιγο άποδοσις θαάρχησι της Έλληνικής ύπερτάτας, Ίων. Παπαϊωάννου, όταν έπρόκειτο να προσλάβη κανένα ήθλοπό, τον υπέβαλε σ' εξέτασι.

Κάποτε ρώτησε μια νεαρή ύποπτηρία κορίτσα:

—Έξερεις γράμματα, παιδί μου;

—'Οχι... Ξέρει... ή μαμά, απάντησε εκείνη.

Κόκκαλο ο Παπαϊωάννου.

'Ο Βασιλεύς Γεώργιος άγαπούσε πάρα πολύ τα δέντρα, τα όποια άρραγώνουν βιοι οί άλλοι Έλληνες, μηδὲ της δασονομικής ύπηρεσιιάς έξειραμώσης.

Κάποτε πού πήγε στα Καλάθουτα, ζήτησε να τον οδηγήσουν σ' ένα δάσος, το όποιο έγνώριζε από άλλη του έπίσκεψη και το όποιο τού είχε άρσει ύπερβολικά.

—'Οταν όμως τον πήγαν στο μέρος, στο όποιο βρισκόταν άλλοτε το δάσος, είδε ότι άδασε... δεν ύπησε!

'Ο Βασιλεύς καταστενοχωρήθηκε.

—'Ηοθα έδω, τούς είπε, για να ιδώ άσ διατηρούν τα δέντρα, τα όποια είχα ιδεί πρό 30 έτών. Παρατηρώ όμως με μεγάλη μου λύπη, ότι έσεις, άντι να τ'ο προστατεύετε, τα κόψατε!... Κι' έπειτα θέλουμε να λεγώμαστε λαός ενγενής και πολιτισμένους.

—Μά τί τα θέλατε, Μεγαλειότατε, τού είπε ο τότε δήμαρχος Καλαβρύτων. Κάτι παληκούτσουρα ήσαν!... Έγώ είπα να τα κόψουν...

—'Ε, μά βέβαια, κού δήμαρχε, έφ' όσον είσαστε σείς έδω, τί χρεσιάζονταν τα... παληκούτσουρα! απάντησε ο έξυπνόςτατος και ιδικιωτάτος Γεώργιος.